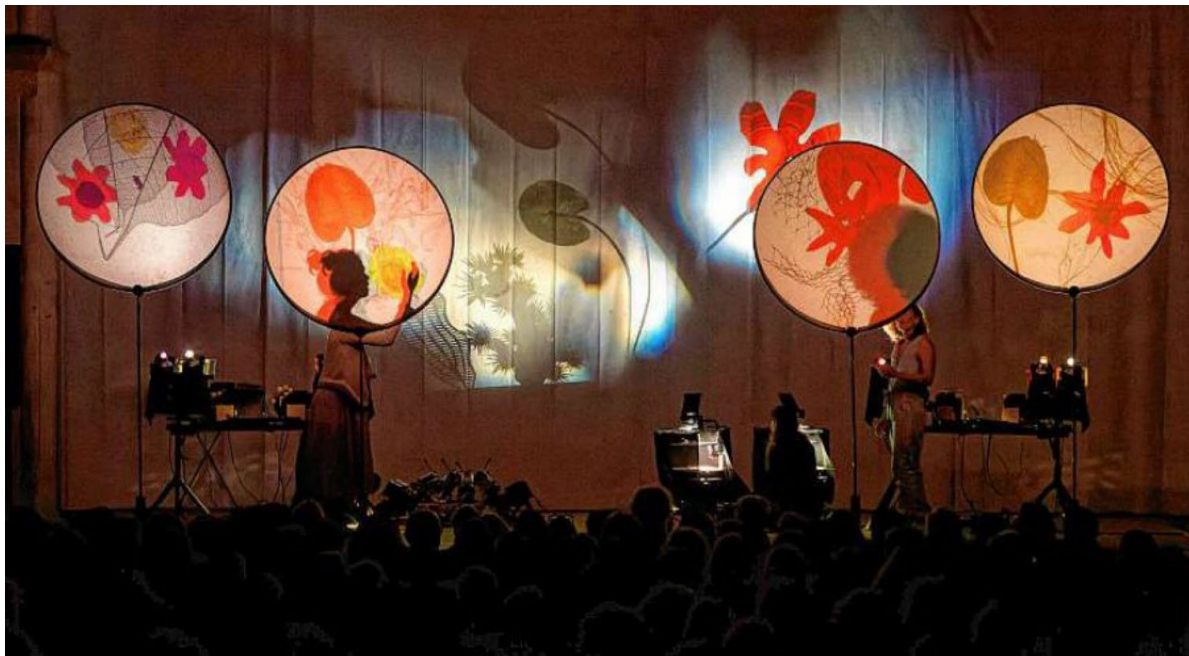

Van lusten en zoete verlangens

Schaduwtheater De "Garden of Delight" is meer dan alleen vreugde. Het ensemble "Lichtbende" vertaalt facetten van de liefde in beeld en muziek. *Door Anja Müller*

Over een tuin van liefde, vol van lust en zoete verlangens ging voorstelling "Garden of Delight" die de bezoekers van het Gmünder Schattenfestival op de Johannisplatz betoverde.

Foto: Tom

Schwäbisch Gmünd

Liefde is een moeilijk iets. Dit is wat degenen die tevergeefs in de lange rij voor de Gmünder Johanniskirche stonden te wachten, moesten uitzoeken voor een plekje in de "Garden of Delight".

En dat kreeg het enthousiaste publiek te zien tijdens de eerste van twee voorstellingen op het Internationaal Schaduwtheaterfestival.

Niet voor niets kondigt de Nederlandse groep Lichtbende een lichtkunstconcert aan over "liefde op het eerste... en op het tweede gezicht". De stippen voorspellen niet alleen veel goeds. Tenslotte verwijst 'Lichtbende' naar het Hooglied van Salomon.

Lust en zoete verlangens

De Bijbelse koning staat bekend om zijn wellustige polygamie. Vervolgens het duistere gedicht "Garden of Love" van William Blake. Daarin hebben priesters zijn tuin van liefde, die ooit vol lust en zoete verlangens was, bekleed met doornige verboden.

Schoenen in plaats van woorden

"Lichtbende" verpakt deze uitgebreide en verontrustende componenten van de liefde in scènes die in hun minimalisme de complexiteit van het thema verbeelden. De geslachten worden gereduceerd tot schoenen, in plaats van dat taal worden de dialogen gevormd door individuele tonen of geluidssequenties, muziek die soms schuchter lieflijk is, een drumstel dat hectiek creëert of het orgel dat zorgt voor daverend drama en onbehagen.

Kijken in wartaal

Een schoenpaar, tot leven gebracht met behulp van toverlantaarns, loopt, springt en rent door een veranderend landschap, geprojecteerd op meerdere ronde schermen. Hoge hakken gaan de dialoog aan met pantoffels – de laatste een beetje slepend, maar lekker – en zware laarzen – de laatste bazig tot gewelddadig. Of twee acteurs voeren een gesprek, alleen met individuele hoge of lage tonen, vragend, hectisch, harmonieus in één scène. In een andere scène in onbegrijpelijk gebrabbel en dat is dat alles wat het publiek nodig heeft om het te begrijpen: hier maken twee mensen die kort daarvoor erg op elkaar gesteld waren, kijkend ruzie.

Met deze hoofdrolspelers in beeld voor een lieflijke, naïeve natuur – waarin roofdieren op de loer liggen – of voor een moderne skyline – ervaart het publiek aspecten van de liefde: van onschuld tot ongeduld tot verleiding, afgunst, wanhoop en spijt.

Beperkingen en gevoeligheden

Het traliehek, dat de externe dwang en gevoeligheden verbeeldt waarmee liefde gevangen wordt gehouden, wordt uiteindelijk door het voltallige ensemble opgelost in een stuk gebaseerd op Salomo's "Hooglied". Muziek die met enkele klokkenspeltonen, pizzicato gespeelde viool en cello en teder gezongen woorden begint en in zijn stijgende climax oproept, even mantra-achtig als indringend, om te vertrouwen in jezelf en anderen. En in de liefde.